

[Thestrup.]

det er tilstrækkeligt her at give tilslutning til det hovedprincip, at der her skal gælde lignende regler som for at vidne.

Må jeg til slut nævne to ting. Vidnegodtgørelsen er for dårlig. Vi kan ikke være det bekendt, og vi opnår ved den lave vidnegodtgørelse en modvilje hos befolkningen mod at være vidne, som skader retsplejen. Må jeg sige som det andet: det ærede medlem hr. Ninn-Hansen rejste i 1962 — jeg henviser til folketingets forhandlinger for 1961-62, spalte 1956 — et spørgsmål, som jeg finder har en vis betydning, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det skal være tilladt at benytte båndoptagere som bevismiddel i retsplejen. Jeg taler altså ikke om, hvorvidt man skal bruge båndoptagere i retssalen, men om det tilfælde, at en eller anden, der har optaget noget på bånd, uden at den pågældende, der har talt måske i telefonen, ved noget om det, møder i retten og spørger: må jeg få lov til at afspille dette bånd? Den daværende justitsminister, den nuværende højtærede indenrigsminister, gav da et svar på det ærede medlems spørgsmål, hvori han gav udtryk for, at han delte medlemmets betænkelighed ved et sådant bevismiddel. Jeg synes, at det foreliggende lovforslag passende kunne have behandlet dette spørgsmål, og jeg vil bede den højtærede justitsminister om at tænke over, om vi ikke kunne tage det med her.

Det er vist ganske klart, at der vedrørende dette lovforslag må finde en udvalgsbehandling sted, og jeg kan på mit partis vegne love en velvillig behandling.

A. C. Nermann: Det er naturligt, at der af de to foregående ærede ordførere, to prominente jurister, er blev talt om en lang række enkeltheder i det foreliggende lovforslag. Jeg kan sige, at der ikke i det, de tre foregående ordførere har sagt, ligger noget, som vil besværliggøre et samarbejde med mit parti om lovforslagets gennemførelse.

Jeg vil gerne hæfte mig ved forslaget § 172, som efter min opfattelse er en af de væsentligste og mest betydningsfulde i lovforslaget. Jeg tror, at den i den almindelige befolkning vil blive betragtet som noget af det interessanteste i dette lovforslag.

Jeg gik i lære som journalist for et slægt-

led siden og har i denne lange periode været vidne til og deltager i utalte diskussioner om, hvor langt man bør gå med hensyn til journalisters og pressefolks adgang til beskyttelse af kilden. Det har dog vistnok været den almindelige opfattelse, at det ville blive vanskeligt til fulde at opretholde begrebet pressefrihed her i landet, hvis man ikke respekterede, at journalister under ansvar over for læserne, over for offentligheden og over for dem, de skrev om, kunne viderebringe oplysninger uden at risikere en strafforfølgning eller uden at risikere en sådan straf over deres kilder, at disse opførte med at være kilder.

Det er klart, at der i ly af denne paragraf kan — som det også er sket hidtil — finde uheldige ting sted, hvor journalister ikke har den fornødne etiske standard og ikke er i besiddelse af tilstrækkelig forståelse af, hvilket alvorligt ansvar deres gerning pålægger dem. Det er vel sådan, at sladder i pressen af en art, som man uden videre ville drage andre til ansvar for, ikke kan retsforfølges med nogen virkning, og indiskretioner, som er skadelige for berettigede private og offentlige interesser, kan forekomme. Jeg er ikke ængstelig for at sige, at de også forekommer ret hyppigt, bl. a. fra enkelte ministerier, når sandheden ikke skal forholdes folketinget, men vi kan dog vist alligevel med rette sige — og det forstår jeg også de øvrige ordførere har ment — at den danske presse i modsætning til pressen i enkelte andre lande forvalter sin frihed på dette område med stor varsomhed og med meget stor takt, og derfor står den også omgivet af så stor respekt, som tilfældet er. Man kan godt sige dette, allerede før den nye paragrafs vedtagelse har fundet sted, fordi bestemmelsen jo stort set er en ajourføring af en bestående tilstand.

Jeg ved godt, man undertiden har forsøgt at retsforfølge journalister, som har givet oplysninger, idet man mente at være interesseret i at få at vide, hvem kilden var, f. eks. i den hensigt at straffe den pågældende kilde. Men så vidt jeg erindrer, er det ikke lykkedes at få gennemført, at få effektiviseret den mulighed, der vel hidtil kan siges at have været i retsplejeloven i så henseende. Det er glædeligt, at forholdene er således for den danske presses vedkommende, at næppe nogen føler ængstelse ved